

“* প্ৰভু প্ৰেম – ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ আধাৰ *”

আজি বাপদাদাই নিজৰ স্নেহী, সহযোগী, সহজযোগী আত্মাসকলক চাই আছেইক। যোগী আত্মাতো সকলোৱে হোৱা। এনেকৈয়ে কোৱা হ’ব যে এয়া যোগীৰ সত্তা। সকলো যোগী আত্মা অৰ্থাৎ প্ৰভু প্ৰিয় আত্মাসকল বহি আছে। যি প্ৰভু প্ৰিয় হয় তেওঁ বিশ্বৰো প্ৰিয় হৈয়ে যায়। সকলোৰে এইটো আত্মিক নিচা, আত্মাভিমান, আত্মমৰ্যাদা সদায় থাকেনে যে মই পৰমাত্ম স্নেহী, ভগৱানৰ মৰমৰ, জগতৰ স্নেহী হৈ গ’লো? কেৱল আধা ঘড়ীৰ বাবে নজৰ বা দৃষ্টি পৰক, ভক্তলোক সকল ইয়াৰ বাবে আতুৰ হৈ থাকে আৰু ইয়াকেই মহানতা বুলি ভাবে। কিন্তু তোমালোক ঈশ্বৰীয় স্নেহৰ পাত্ৰ হৈ গ’লা। প্ৰভু স্নেহী হৈ গ’লা। এয়া কিমান মহান ভাগ্য। বৰ্তমান সকলো আত্মাই শিশুকালৰে পৰা মৃত্যুলৈকে কি বিচাৰে? অবুজ শিশুয়েও জীৱনত মৰম বিচাৰে। ধন পিছত বিচাৰে কিন্তু প্ৰথমতে মৰম বিচাৰে। যদি মৰম নাই তেন্তে জীৱন, নিৰাশাৰ জীৱন অনুভৱ কৰে, নিৰস অনুভৱ কৰে। কিন্তু তোমালোক সকলো আত্মাই পৰমাত্ম স্নেহ প্ৰাপ্ত কৰিলা, পৰমাত্মাৰ স্নেহী হৈ গ’লা, ইয়াতকৈ ডাঙৰ বস্তু কিবা আছে জানো? যদি মৰম আছে তেন্তে দুনিয়া আছে, জীৱন আছে। যদি মৰম নাই তেন্তে জীৱন নাই, দুনিয়া নাই। মৰম পালা অৰ্থাৎ দুনিয়া পালা। এনেকুৱা মৰম, শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য অনুভৱ কৰানে? দুনিয়া ইয়াৰ বাবেই কাতৰ হৈ আছে। এটোপালৰ বাবে তৃষ্ণাতুৰ আৰু তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে এই প্ৰভু স্নেহ হৈছে সম্পত্তি। এই প্ৰভু স্নেহৰে পালিত হোৱা অৰ্থাৎ ব্ৰাহ্মণ জীৱনত আগবাঢ়ি গৈ থাকা। এনেকৈ অনুভৱ কৰানে? মৰমৰ সাগৰত ললীন হৈ থাকানে? নে কেৱল শুনিছা আৰু জানিছা? অৰ্থাৎ সাগৰৰ তীৰত ঠিয় হৈ কেৱল ভাবি থাকা আৰু চাই থাকা। কেৱল শুনা আৰু জনা এয়া হৈছে তীৰত ঠিয় হোৱা। মানি লোৱা আৰু সমাহিত হৈ যোৱা, এয়া হৈছে প্ৰেমৰ সাগৰত ললীন হৈ যোৱা। প্ৰভুৰ স্নেহী হৈও যদি সাগৰত সমাহিত হৈ যোৱাৰ, লীন হৈ যোৱাৰ অনুভৱ কৰা নাই তেন্তে প্ৰভুৰ মৰমৰ পাত্ৰ হৈ প্ৰাপ্ত কৰোতা নহয় কিন্তু তৃষ্ণাতুৰ হৈ থাকি গ’লা। ওচৰত আহিও যদি তৃষ্ণাতুৰ হৈ থাকি যোৱা ইয়াক কি বুলি কোৱা হ’ব বাৰু? ভাবা, কোনে নিজৰ কৰি ল’লে! কাৰ মৰমৰ হ’লা! কাৰ পালনাত পালিত হৈ আছা? তেন্তে কি হ’ব? সদায় স্নেহত সমাহিত হৈ থকাৰ কাৰণে সমস্যা বা যিকোনো প্ৰকাৰৰ অস্থিৰ অৱস্থাৰ প্ৰভাৱ পৰিব নোৱাৰে। সদায় বিঘ্ন-বিনাশক, সমাধান স্বৰূপ, মায়াজীৱ অনুভৱ কৰিবা।

কিছুমান সন্তানে কয় – স্তানৰ গুঢ় কথাবোৰ মনত নাথাকে। কিন্তু এই এটি কথা মনত থাকে যে মই পৰমাত্মাৰ স্নেহী হওঁ। পৰমাত্ম-স্নেহৰ অধিকাৰী হওঁ। এই এটা স্মৃতিৰেও সদায় সমৰ্থ হৈ যাবা। এয়া সহজ নহয় জানো। এয়াও যদি পাহৰি যোৱা তেন্তে বিদ্ৰান্তিকৰ অৱস্থাত আৱদ্ধ হৈ গ’লা। কেৱল এই এটি কথাই সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী কৰি তোলে। গতিকে সদায় এইটোৱে মনত ৰাখা, অনুভৱ কৰা যে মই প্ৰভুৰ মৰমৰ জগতৰ মৰমৰ হওঁ। বুজিলা! এয়াতো সহজ নহয় জানো। অচ্ছা – বহুতেই শুনিলা, এতিয়া ধাৰণ কৰিব লাগে। ধাৰণ কৰা মানেই সমান হোৱা। বুজিলা!

সকলো প্ৰভুৰ মৰমৰ পাত্ৰ সন্তানসকলক, সকলো স্নেহত সমাহিত হোৱা আত্মাসকলক, সকলো মৰমৰ পালনাৰ অধিকাৰী সন্তানসকলক, আত্মাভিমানত থাকোতা, আত্মিক নিচাত থাকোতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাৰ্টিৰ সৈতে অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

1. সকলোৱে সহজযোগী আত্মা হোৱা নহয় জানো! সৰ্ব সম্বন্ধৰ দ্বাৰা স্মৃতিয়ে সহজযোগী কৰি তোলে। য’ত সম্বন্ধ আছে ত’ত সহজ হয়। মই সহজযোগী আত্মা হওঁ, এইটো স্মৃতিয়ে সকলো সমস্যাক সহজে সমা্প্ত কৰি দিয়ে কিয়নো সহজযোগী অৰ্থাৎ সদায় পিতাৰ সান্নিধ্য আছে। য’ত সৰ্ব শক্তিমান পিতা লগত আছে, সৰ্ব শক্তি লগত আছে তেন্তে সমস্যা সমাধানৰ ৰূপত পৰিৱৰ্তন হৈ যাব। যিয়েই সমস্যা নহওঁক বাবাই জানে, সমস্যাই জানে। এনেকুৱা সম্বন্ধৰ অধিকাৰেৰে সমস্যা সমা্প্ত হৈ যাব। মই কি কৰো! নহয়। পিতাই জানে, সমস্যাই জানে। মই উপৰাম আৰু পিতাৰ মৰমৰ। তেতিয়া সকলো বোজা পিতাৰ হৈ যাব আৰু তোমালোক পাতল হৈ যাবা। যেতিয়া নিজে পাতল হৈ যোৱা তেতিয়া সকলো কথা পাতল হৈ যায়। অলপো যদি চিন্তা কৰা তেতিয়া গধুৰ হৈ যোৱা আৰু কথাও গধুৰ হৈ যায় সেইবাবে মই পাতল (বোজা মুক্ত) হওঁ, উপৰাম হওঁ তেতিয়া সকলো কথা পাতল হয়। এয়াই বিধি, এইটো বিধিৰে সিদ্ধি প্ৰাপ্ত হ’ব। পূৰ্বৰ হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ হোৱা

স্বত্বেও বোজাৰ অনুভব নহ'ব। এনেকৈ সাক্ষী হৈ চালে যেন পূৰ্বৰ হিচাপ-নিকাচ শেষ হৈ আছে আৰু বৰ্তমানৰ শক্তিয়ে সাক্ষী হৈ চাই আছে। জমাও হৈ আছে আৰু পৰিশোধো হৈ আছে। জমাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা পৰিশোধৰ বোজা নাথাকে। গতিকে সদায় বৰ্তমানক মনত ৰাখিবা। যেতিয়া এফালে গধুৰ হৈ যায় তেতিয়া অন্য ফালে স্বতঃ পাতল হৈ যায়। গতিকে বৰ্তমান যদি গধুৰ হয় তেন্তে পূৰ্বৰ থিনি পাতল হৈ নাযাব জানো। বৰ্তমানৰ প্ৰাপ্তিৰ স্বৰূপ সদায় স্মৃতিত ৰাখা তেতিয়া সকলো পাতল হৈ যাব। গতিকে পূৰ্বৰ হিচাপ পাতল কৰাৰ সাধন হৈছে - বৰ্তমানক শক্তিশালী কৰি তোলা। বৰ্তমান হয়েই শক্তিশালী। বৰ্তমানৰ প্ৰাপ্তিক সন্মুখত ৰাখা তেতিয়া সকলো সহজ হৈ যাব। পূৰ্বৰ হিচাপ-নিকাচ শূলৰ পৰিৱৰ্তে কাঁইট হৈ যাব। কি হয়, কিয় হয় - এনেকুৱা নহয়। পূৰ্বৰ হয়। পূৰ্বৰ বিলাক কিয় চাব লাগে। য'ত লগন আছে ত'ত বিঘ্ন গধুৰ যেন নালাগে। খেলৰ নিচিনা লাগে। বৰ্তমানৰ আনন্দৰ আৰ্শিসেৰে আৰু দৰবেৰে সকলো হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰা।

শিক্ষকসকলৰ সৈতে :- সদায় প্ৰতিটো খোজতে সফলতা অনুভৱ কৰোতা হোৱা নহয়। অনুভৱী আত্মা হোৱা নহয়! অনুভৱেই হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ অৰ্থ'ৰিটি। অনুভৱৰ অৰ্থ'ৰিটিৰে সম্পন্ন সকল প্ৰতিটো কাৰ্যতে সফল হয়েই। সেৱাত নিমিত্ত হোৱাৰ সুযোগ পোৱাটোও এটি বিশেষত্বৰ চিন। যি সুযোগ পোৱা তাক আগুৱাই নি থাকা। সদায় নিমিত্ত হৈ আগবাঢ়োতা আৰু আগবঢ়াই নিওঁতা হোৱা। এই নিমিত্ত ভাৱেই সফলতাৰ প্ৰাপ্তি কৰায়। নিমিত্ত আৰু নম্ৰতাৰ বিশেষত্বক সদায় লগত ৰাখিবা। এইটো বিশেষত্বই সদায় বিশেষ কৰি তুলিব। নিমিত্ত হোৱাৰ পাটে (ভূমিকাই) নিজকো লিষ্ট দিয়ে (শীঘ্ৰতাৰে উন্নতি কৰায়)। আনৰ নিমিত্ত হোৱা অৰ্থাৎ নিজে সম্পন্ন হোৱা। দৃঢ়তাৰে সফলতাক প্ৰাপ্ত কৰি যোৱা। সফলতা আছেই, এইটো দৃঢ়তাৰে সফলতা স্বয়ং আগবাঢ়ি আহিব।

জন্মতেই সেৱাধাৰী হোৱাৰ সোণালী সুযোগ পাইছা, গতিকে ডাঙৰতকৈ ডাঙৰ সুযোগ লওতা হৈ গ'লা নহয় জানো। শৈশৱৰে পৰাই সেৱাধাৰীৰ ভাগ্য লৈ আহিছা। ভাগ্য উদয় কৰি আহিছা কিমান আত্মাৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য গঢ়াৰ কৰ্তব্যৰ নিমিত্ত হৈ গ'লা। গতিকে সদায় মনত ৰাখিবা - বাহ! মোৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ শ্ৰেষ্ঠ ৰেখা। পিতাক পালো, সেৱা পালো, সেৱাস্থান পালো আৰু সেৱাৰ লগে লগে শ্ৰেষ্ঠ আত্মাৰ শ্ৰেষ্ঠ পৰিবাৰ পালো। পাবলৈ কি বাকী থাকিল। ৰাজ্য-ভাগ্য সকলো পাই গ'লো। এই আনন্দ যাতে সদায় থাকে। বিধিৰ দ্বাৰা সদায় বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰি থাকা। নিমিত্ত ভাৱৰ বিধিৰ দ্বাৰা সেৱাত বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব।

কুমাৰসকলৰ সৈতে :- কুমাৰ জীৱনত বাচি যোৱা, এয়া সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য। কিমান জটিলতাৰ পৰা বাচি গ'লা। কুমাৰ অৰ্থাৎ বন্ধনমুক্ত আত্মা। কুমাৰ জীৱন হৈছে বন্ধনমুক্ত জীৱন। কিন্তু কুমাৰ জীৱনতো মুক্ত হৈ থকা মানে বোজা উঠোৱা। কুমাৰসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ নিৰ্দেশনা হৈছে - লৌকিকত থাকিও অলৌকিক সেৱা কৰিব লাগে। লৌকিক সেৱা সম্পৰ্ক বনোৱাৰ সাধন। ইয়াত ব্যস্ত থাকা তেতিয়া অলৌকিক সেৱা কৰিব পাৰিবা। লৌকিকত থাকি অলৌকিক সেৱা কৰা। তেতিয়া বুদ্ধি গধুৰ নহ'ব। সকলোকে নিজৰ অনুভৱ শুনাই সেৱা কৰা। লৌকিক সেৱা, সেৱাৰ সাধন বুলি ভাবি কৰা, তেতিয়া লৌকিক সাধনে সেৱাৰ বহুত সুযোগ দিব। লক্ষ্য হৈছে ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ, এয়া হৈছে সাধন। এনেকৈ ভাবি কৰা। কুমাৰ অৰ্থাৎ সাহসী। যি বিচাৰে সেয়া কৰিব পাৰে, সেইবাবে বাপদাদাই সদায় সাধনৰ দ্বাৰা সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰাৰ ৰায় দিয়ে। কুমাৰ অৰ্থাৎ নিৰন্তৰ যোগী কিয়নো কুমাৰৰ সংসাৰেই হৈছে এজন পিতা। যেতিয়া পিতাই সংসাৰ হয় তেন্তে সংসাৰৰ বাহিৰে বুদ্ধি অন্য ক'ত যাব। যেতিয়া এজনেই হৈ গ'ল তেন্তে এজনৰেই স্মৃতি থাকিব নহয় জানো আৰু এজনক স্মৰণ কৰা বহুত সহজ। অনেকৰ পৰা বাচি গ'লা। এজনতেই সকলো সমাহিত হৈ আছে! সদায় প্ৰতিটো কৰ্মৰ দ্বাৰা সেৱা কৰিব লাগে, দৃষ্টিৰ দ্বাৰা, মুখেৰে সেৱাই সেৱা। যাৰ প্ৰতি মৰম থাকে তেওঁক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ উৎসাহ থাকে। প্ৰতিটো খোজতে পিতা আৰু সেৱা সদায় যেন লগত থাকে। অম্মা।

নিৰ্বাচিত বিশেষ অব্যক্ত মহাবাক্য - কৰ্মবন্ধন মুক্ত কৰ্মাতীত, বিদেহী হোৱা

বিদেহী বা কৰ্মাতীত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবৰ বাবে

- 1) হৃদৰ (সীমিত ভাৱৰ) 'মোৰ-মোৰ' ৰূপী দেহ-অভিমানৰ পৰা মুক্ত হোৱা।
- 2) লৌকিক আৰু অলৌকিক, কৰ্ম আৰু সম্বন্ধ দুয়োটাতে স্বাৰ্থ ভাৱৰ পৰা মুক্ত হোৱা।
- 3) পূৰ্ব জন্মৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ বা বৰ্তমান পুৰুষাৰ্থৰ দুৰ্বলতাৰ কাৰণে কোনো ব্যৰ্থ স্বভাৱ সংস্কাৰৰ বশীভূত হোৱাৰ

পৰা মুক্ত হোৱা।

4) যদি কোনো সেৱাৰ, সংগঠনৰ, প্ৰকৃতিৰ পৰিস্থিতিয়ে স্বস্থিতি বা শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিক অস্থিৰ কৰে - তেন্তে এয়াও বন্ধনমুক্ত স্থিতি নহয়, এই বন্ধনৰ পৰাও মুক্ত হোৱা।

5) পুৰণি দুনিয়াত পুৰণা অন্তিম শৰীৰত কোনো প্ৰকাৰৰ ব্যাধিয়ে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিক যাতে অস্থিৰ নকৰে - ইয়াৰ পৰাও মুক্ত হোৱা। ব্যাধি অহাটো, এয়া ড্ৰামা অনুসৰি হ'বলগীয়া কিন্তু স্থিতি অস্থিৰ হোৱা - এয়া বন্ধন যুক্তৰ লক্ষণ। স্বচিন্তন, জ্ঞান চিন্তন, শুভচিন্তক হোৱাৰ চিন্তনৰ পৰিৱৰ্তে শৰীৰৰ ব্যাধিৰ চিন্তন চলা - ইয়াৰ পৰা মুক্ত হোৱা - ইয়াকে কৰ্মাতীত স্থিতি বুলি কোৱা হয়।

কৰ্মযোগী হৈ কৰ্মৰ বন্ধনৰ পৰা সদায় উপৰাম আৰু পিতাৰ মৰমৰ হোৱা - এয়াই কৰ্মাতীত বিদেহী স্থিতি। কৰ্মাতীতৰ অৰ্থ এয়া নহয় যে কৰ্মৰ পৰা অতীত হৈ যাবা। কৰ্মৰ পৰা উপৰাম নহয়, কৰ্মৰ বন্ধনত বান্ধ খোৱাৰ পৰা উপৰাম হোৱা। কোনো যিমানৈ ডাঙৰ কাৰ্য নহওক কিন্তু এনেকুৱা লাগক যেন কাম কৰি থকা নাই কিন্তু খেল কৰি আছে। যি পৰিস্থিতিয়েই নাহক, কোনো আত্মাই হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰাৰ বাবে সন্মুখত আহিলেও, নতুবা শৰীৰৰ কৰ্মভোগ সন্মুখত আহি থাকিলেও হৃদৰ কামনাৰ পৰা মুক্ত হৈ থকাটোৱে হৈছে বিদেহী স্থিতি। যেতিয়ালৈকে এই দেহ আছে, কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰৰ সৈতে এই কৰ্মক্ষেত্ৰত ভূমিকা পালন কৰি আছে, তেতিয়ালৈ কৰ্ম অবিহনে এক চেকেণ্ডো থাকিব নোৱাৰা কিন্তু কৰ্ম কৰি থাকিও কৰ্মৰ বন্ধনৰ পৰা উপৰাম হৈ থকা এয়াই কৰ্মাতীত বিদেহী অৱস্থা। গতিকে কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্মৰ সম্বন্ধত আহিব লাগে, কৰ্মৰ বন্ধনত বান্ধ খাব নালাগে। কৰ্মৰ বিনাশী ফলৰ ইচ্ছাৰ বশীভূত হ'ব নালাগে। কৰ্মাতীত অৰ্থাৎ কৰ্মৰ বশৱৰ্তী হওঁতা নহয় কিন্তু মালিক হৈ, স্বত্বাধিকাৰী হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ সম্বন্ধত আহা, বিনাশী কামনাৰ পৰা উপৰাম হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰোৱা। আত্মাৰূপী মালিকক কৰ্মই নিজৰ অধীন যাতে নকৰে কিন্তু অধিকাৰী হৈ কৰ্ম কৰাই থাকে। কৰাওতা হৈ কৰ্ম কৰা - ইয়াক কোৱা হ'ব কৰ্মৰ সম্বন্ধত অহা। কৰ্মাতীত আত্মা সম্বন্ধত আহে, বন্ধনত নাহে।

কৰ্মাতীত অৰ্থাৎ দেহ, দেহৰ সম্বন্ধ, পদাৰ্থ, লৌকিক অথবা অলৌকিক দুয়োটি সম্বন্ধতে, বন্ধনৰ পৰা অতীত অৰ্থাৎ উপৰাম। যদিও সম্বন্ধ শব্দ কওতে আহে - দেহৰ সম্বন্ধ, দেহৰ সম্বন্ধীয়সকলৰ সম্বন্ধ, কিন্তু দেহত বা সম্বন্ধত যদি অধীনতা আছে তেন্তে সম্বন্ধও বন্ধন হৈ যায়। কৰ্মাতীত অৱস্থাত কৰ্ম সম্বন্ধ আৰু কৰ্ম বন্ধনৰ ৰহস্যক জনাৰ কাৰণে সদায় সকলো কথাতে ৰাজী হৈ থাকিব। কেতিয়াও অসন্তুষ্ট নহ'ব। তেওঁলোকে নিজৰ পূৰ্বৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচৰ বন্ধনৰ পৰাও মুক্ত হ'ব। পূৰ্বৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচৰ ফলস্বৰূপে শৰীৰৰ বেমাৰ হ'লেও, মনৰ সংস্কাৰৰ অন্য আত্মাৰ সংস্কাৰৰ লগত সংঘাত হ'লেও কৰ্মাতীত আত্মাই, কৰ্মভোগৰ বশৱৰ্তী নহৈ মালিক হৈ হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰিব। কৰ্মযোগী হৈ কৰ্মভোগ পৰিশোধ কৰা - এয়া হৈছে কৰ্মাতীত হোৱাৰ চিন। যোগৰ দ্বাৰা কৰ্মভোগক হাঁহিৰে শূলক কাঁইটৰ নিচিনা কৰি ভস্ম কৰা অৰ্থাৎ কৰ্মভোগক সমাপ্ত কৰা। কৰ্মযোগৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা কৰ্মভোগক পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়া - এয়াই কৰ্মাতীত স্থিতি। ব্যৰ্থ সংকল্পই হৈছে কৰ্মবন্ধনৰ সূক্ষ্ম ৰচী। কৰ্মাতীত আত্মাই বেয়াতো ভালৰ অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকে ক'ব - যি হয় সেয়া ভালৰ কাৰণেই হয়, ময়ো ভাল, পিতাও ভাল, ড্ৰামাও ভাল। এই সংকল্পই বন্ধনক কটাৰ কেচিৰ দৰে কাম কৰে। বন্ধনক কাটিব পাৰিলেই কৰ্মাতীত হৈ যাবা। বিদেহী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে "ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা" (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) হোৱা। এনেকুৱা হৃদৰ ইচ্ছাৰ পৰা মুক্ত আত্মাই সকলোৰে ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰোতা পিতাৰ সমান 'কামধেনু' হ'ব। যিদৰে পিতাৰ সকলো ভাল, সৰ্ব খাজনা সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকে, অপ্ৰাপ্তিৰ নাম-চিহ্নই নাই; এনেকুৱা পিতাৰ সমান সৰ্বদা আৰু সৰ্ব খাজনাৰে ভৰপূৰ হোৱা। সৃষ্টি চক্ৰৰ ভিতৰত ভূমিকা পালন কৰি অনেক দুখৰ পাকচক্ৰৰ পৰা মুক্ত হৈ থকা - এয়াই জীৱনমুক্ত স্থিতি। এনেকুৱা স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে অধিকাৰী হৈ, মালিক হৈ সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰাওতা হোৱা। কৰ্মত আহা আকৌ কৰ্ম পুৰা হোৱাৰ লগে লগে উপৰাম হৈ যোৱা - এয়াই হৈছে বিদেহী স্থিতিৰ অভ্যাস। আত্মাৰ আদি আৰু অনাদি স্বৰূপ স্বতন্ত্ৰ হয়। আত্মা ৰজা, মালিক হয়। মনৰো বন্ধন থকা অনুচিত। যদি মনৰো বন্ধন আছে তেন্তে ই অনেক বন্ধনক লৈ আনিব সেইবাবে স্বৰাজ্য অধিকাৰী অৰ্থাৎ বন্ধনমুক্ত ৰজা হোৱা। ইয়াৰ বাবে ব্ৰেক শক্তিশালী হোৱা উচিত, যি চাব বিচৰা সেয়াই চোৱা, যি শুনিব বিচৰা সেয়াই শুনা। ইমান নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি থকা উচিত তেতিয়াহে অন্তিমত পাচ উইথ অনাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হ'ব অৰ্থাৎ প্ৰথম শ্ৰেণীত আহি যাবা।

বৰদান: পবিত্ৰতাক আদি অনাদি বিশেষ গুণৰ ৰূপত সহজে আকোৱালি লওঁতা পূজ্য আত্মা হোৱা
পূজনীয় হোৱাৰ বিশেষ আধাৰ হৈছে পবিত্ৰতাৰ ওপৰত। যিমানৈ সৰ্ব প্ৰকাৰৰ পবিত্ৰতাক আকোৱালি

লোৱা সিমানেই সৰ্বপ্ৰকাৰে পূজনীয় হোৱা। যিয়ে বিধিপূৰ্বক আদি অনাদি বিশেষ গুণৰ ৰূপত পবিত্ৰতাক আকোৱালি লয় তেওঁৰেই বিধিপূৰ্বক পূজন হয়। যিয়ে জ্ঞানী আৰু অজ্ঞানী আত্মাৰ সম্পৰ্কত আহোতে পবিত্ৰ বৃত্তি, দৃষ্টি, প্ৰকল্পনৰ দ্বাৰা যথার্থ সম্বন্ধ-সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰে, সপোনতো যাৰ পবিত্ৰতা খণ্ডিত নহয় - তেওঁৰেই বিধিপূৰ্বক পূজ্য হয়।

স্লোগান: ব্যক্ত ভাৱত থাকিও অব্যক্ত ফৰিস্তা হৈ সেৱা কৰা তেতিয়া বিশ্ব কল্যাণৰ কাৰ্য্যতীৱ গতিত সম্পন্ন হ'ব।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বৰ বাবে বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

ব্ৰহ্মাবাবাৰ প্ৰতি স্নেহ আছে যদি ব্ৰহ্মাবাবাৰ সমান ফৰিস্তা হোৱা। সদায় নিজৰ লাইটৰ ফৰিস্তা স্বৰূপ সন্মুখত দেখা দিয়ক যে এনেকুৱা হ'ব লাগে আৰু ভৱিষ্যত ৰূপো দেখা দিয়ক। এতিয়া এইটো এৰিলা আৰু সেইটো ল'লা। যেতিয়া এনেকুৱা অনুভূতি হ'ব তেতিয়া বুজিবা সম্পূৰ্ণতাৰ সমীপত আছে।